

עין משפט ונר מצוה

קב א מיי פֿט מהל' מאכלות אסורות הל' ג טוש"ע י"ד סי' פו סעיף ז:

קב ג ג ד ה ו מיי' שס הל' ז טור ש"ע שס סעיף ו ז:

קד ז מיי' פ"ז מהלכות תרומות ה' א':

קה ח ט מיי' פ"ט מהל' מאכלות אסורות הלכה ו:

רבינו גרשום

וילף מינה כו'. מאותו גדי עזים ולא נזכר בשך בחלב אלא גדי בחלב אמו: תרי מיעוטי כתיבי עזים העזים. כלומר מצי למיכתב תרוייהו עזים למא כתב העזים כאן עזים אבל במקום אחר שנאמר להוציא את הדם. כלומר שום בישל דם בחלב פטור: ולא בחלב זכר. שיש לו חלב מעט וכך העידו נפגוני שזאז חלב בזכר: ולא בחלב שחוטא. כלומר שהוציאנו מן הדרים חלב לאחר שנשחטה: חלב ומתה מחד קרא נפקא. כלומר מתחלה היה חייב בכבות של חלב משום חלב בישולו חייב נמי משום בשך בחלב וכן במתה מתחלה היה חייב משום נבלה בכבות בישולו חייב משום בשך בחלב מחד קרא נפקא מחד גדי: דם ושליא פירשא בעמא עיניה. כלומר ולא צריך קרא לאפקי: מנין לכהן טמא שאכל תרומה טמאה. כלומר אם לא היה טמא ואכל תרומה טמאה עובר בלאו כדאשכחן והבשר אשר יגע בכל טמא לא יאכל וכן בתרומה ז'‏ ועכשיו כי נטמא טומאת הגוף אי איסור חל על איסור ייתי איסור מיתה וליחול על איסור לאו: שאני הכא דגלי רחמנא גדי. כלומר לרבות החלב הא דדידה: הא דרביה דרביה. כלומר דרביה [סבר] אין איסור חל על איסור:

א) יצמות דף עג ע"ב מנזאר דתתומת טמאה לילא איסור לאו רק איסור עשה וע"ש כנשי" ד"ה מה שאין קן בתרומה וכתוס' שם ד"ה ואזכין וי"ע.

קוג:

אלא לִמָּאן דאמר שני בתובים ב'. טובא כתיבי אלא כל הנהו דרצקה חשיב להו כחד וכן הנהו דיהודה כחד:

עזים העזים. ט) תימה דצמד מיעוטא סגי וכן לקמן בסוף פרקין (דף קז:):

ע" איסור. צחגס מוחק צקונטרס זאת הגירסא להכי קאמר דקסבר שמואל איסור חל על איסור ז' דאי הוה ס"ל צעלמא דאין איסור חל על איסור אלא הוה יליף מהכא לא הוה מפיק חלב ומתה תרוייהו מחד קרא אלא הוה מוקי קרא צדדמי ולמאי דמשני צסמוך דצעלמא קסבר אין איסור חל על איסור נפקי תרוייהו מחד קרא כדפירש צקונט' משום דתרוייהו מין גדי הם: ד**ם** לאו גדי הוא. ואם תאמר מכל מקום לא אמעטי אלא מגדי וי"ל דאפילו לא הוה כתיב אלא לא תצשל צשר צחלב אמו הוה ממעטינן דס דלא איקרי צשר כדאמר צפ' כל שעה (פסחים דף גז:): כשהותרה נבלה היא וחלצה וגידה הותרה אצל דמה לא קאמר שהותרה דלאו צכלל נבלה היא: **וישאני** הבא דרבי רחמנא גדי. אי לאו גדי לא הוה ילפינן שחול איסור צשר צחלב על איסור חלב מדאמרין סוף פרק גיד הנשה (לעיל דף קג). יבא איסור נבלה ואיסור טרפה ויחול על איסור חלב דשאני נבלה דמטמאה וטרפה נמי משום דמתיים דכה"ג אמרינן צוצחים פרק חטאת העוף (דף עז.) והא דאמר צפ' גיד הנשה (לעיל דף קג). דליסור טרפה חל על איסור אצז מידי דהוה לאיסור חלב אע"ג דאצז מן החי מטמא מ"מ כיון דחלב צכרת ואפ"ה חייל עליה כל שכן אאצז מן החי: כיון

"דרבי רחמנא גדי ואיבעית אימא הא ידידה הא דריביה בעא מיניה רב אחדבוי בר אמי ז' מרב המבשל בחלב גדי שלא הניקה מהו א"ל מדאצטריכא לשמואל למיזר בחלב אמו ולא בחלב זכר וזכר הוא דלא אתי לכלל אם אבל האי כיון דבא לכלל אם אסור אתמר המבשל חלב בחלב רבי אמי ורבי אסי חד אמר לוקה וחד אמר אינו לוקה לימא בהא קמיפלגי דמ"ד לוקה קסבר איסור חל על איסור ומאן דאמר אינו לוקה קסבר אין איסור חל על איסור לא דכ"ע אין איסור חל על איסור האאכילה דכ"ע לא פליגי דלא לקי כי פליגי אבשול מ"ד ל'לוקה חד איסורא הוא ומ"ד אינו לוקה להכי אפקה רחמנא לאכילה בלשון בישול כיון

כיון דסופינו להציא צמשמע גדי אף עגל וטלה כדאמרן לעיל ומדכתצ גדי לדרשה אחי חד לחלב ומתה לאשמועינן שיהא איסור חל על איסור ואיתרצו להו תרוייהו דהא מין גדי הן והי מייניהו מפקת וחד לשליל וחד למעוטי טמאה ולקמן נמי צשמעתינן אמרינן שאני הכא דרבי רחמנא גדי אלמא איסור חל על איסור לשמואל הכא מגדי נפקא ליה מריצויא והא דפרריך לקמן וסבר שמואל איסור חל על איסור הא קשיא ליה דמדרכי שמואל חלב ומתה אלמא איסור חל על איסור: דם ושליא לא צעיא קרא למעוטיניהו דהא לאו גדי ניניהו ומיהכא תיתי לאיסורא: **ומסו צו.** צאזכל תרומה צטומאת גופו כתיב דהא לעיל מיינה כתיב איש איש מזרע וגו': פרע לוו כו'. אלמא לא אחי איסור טומאת הגוף שהוא צמיתה צידי שמים וחיל לאיסור טומאת תרומה שאסורה ועומדת עליו צאיסור עשה כדמפרש ציצמות צפ' הערל (עג:): מצסעריך תאכלנו הטמא והטהור [דברים טו] דמשמע עמא וטהור אזכלין צקערה אחת צשר פסולי המוקדשין לאחר צדיוון דאין צהן איסור טומאה וכתיב תאכלנו לזה ולא לאחר כלומר צזה התרתי לטהור לאכול עם הטמא ואע"פ שאוכל צשר טמא שמותר לאכול פסולי המוקדשין צין צטומאת הגוף וצין צטומאת עזמן אצל בתרומה לא התרתי לך לאכול צטומאת עזמה ולאו הצא מכלל עשה עשה. אצל אזכל תרומה צטומאת הגוף מפורש צו לא תעשה דכתיב [ויקרא כג] צקדשים לא יאכל וכתיב צתריה וצא השמש וטהר ואחר יאכל וגו' ומוקמינן ליה צתרומה ציצמות (דף עז:): ה"ג **צעלמא סבר שמואל איסור חל על איסור ושאני הכא דגלי רחמנא ומסו צו כי יחללוהו ואצע"א צעלמא קסבר אין איסור חל על איסור ושאני הכא דרבי רחמנא גדי.** ולשון ט) ששמעתי קשיא לי כיון דחד לגופיה הי רצי והי מייתר והא דרשיניהו: הא דרביה. רצי ז' אלעזר שאמר לעיל שמואל משמו וכל היכא דקתני משום פלוני לא שמע מפיו אלא מפי אחרים ז' שאמרו מפיו ושמואל לא ראה את רצי ז' אלעזר מימיו דר' ז' אלעזר צחורצן היה (גיטין דף טז.) מתלמידי רבן יוחנן צן זכאי ושמואל מדורות האחרונים היה צסוף שנותיו דרצי: **שלא הניקה.** לא ילדה מעולם ויש לה חלב כשהיא קרובה לימי לידתה מי דייקנין אמו שהיתה אמו צכזר אז לא: **חד אמר לוקה.** קס"ד דלאכילה קאמר והס' התרו צו משום צשר צחלב: אין איסור חל על איסור. ולא נפיק מקרא דלגופיה וקרא יתירא לית לן לרצוי דאיכא למימר חד לרצוי שליל אחא דחד איסור הוא דאיכא וחד למעוטי שליא אחא דלא ס"ל פירשא הוא וצעי קרא למעוטי דאילו למעוטי דם וטמאה לא אצטריך דכיון דאין איסור חל על איסור מהיכא תיתי לן דליחסרו דצעי למעוטיניהו: **כי פליגי אבשול.** שהרי החלב וכל שאר איסורין לא נאסרו צצשל אלא צשר צחלב הלכך גצי צשול אין כחן אלא איסור צשר צחלב:

כל הבשר פרק שמיני חולין

כאן. פירש לך הכתוב שגדי זה מעזים היה: הא. אם לא פירש יש צמשמע אף שאר צהמה מדאצטריך ציה לפרוש: **ויעלף.** גזירה שוה מיינה מה גדי האמור כאן עזים אף גדי האמור צצשר וחלב עזים הוא: **חרי מיעוטי כתיבי.** ה"א דכתיב צכל חד מיעוטא הוא:

אמר שמואל. קרא יתירא כתיב לדרשה ודרשינן להו. ולקמן פריך תלתא קראי כתיבי ושמואל שיתא דריש: **לרצוס אם החלב.** שאם צשל קלצ צקלצ ואלכו עוצר משום חלב ומשום צשר צחלב: **אם המסה.** שאם צשל צשר נבלה צחלב ואכלו עוצר משום צשר צחלב ואף על גצ דצעלמא אין איסור חל על איסור וכאן הרי קדמו איסור חלב ואיסור נבלה לאיסור צשר צחלב אחא קרא ורביניהו: **להוציא אם הטמאה.** צשר צהמה טמאה צצשל אפילו צחלב צהמה טהורה: **ולא צחלב זכר.** שהיה לו חלב מועט מן הדדים כגון אם נשתנה והיו לו דדים: **ולא צחלב שחוטא.** דאמו משמע הראייה להיות אם ולא משנשחטה: **צחלב אמו.** משמע שלא נאסר חלב אלא ממין שנאסר צשר וגדי הא איתרצאי ציה כל צהמה טהורה ולא טמאה הלכך חלב כגדי דהא אמו כתיב וקא ממעט חלב טמאה אפילו הבשר טהור:

איסור חל על איסור. אחי שמעתי דגרס ליה והכי פירושו איסור חל על איסור ולא אצטרריך קרא לא לחלב ולא למתה: **מחד קרא.** כלומר מההוא קרא דאתא לגופיה נפקי דאם צשל חלב אז צשר נבלה צחלב אף הם צמשמע. וקשיא לי הא דאמרין לקמן צפירקין (דף קטז.) לר"ע משום דלית ליה איסור חל על איסור מייתרי ליה כוליהו תלתא גדי לדרשה ואמרין חלב ומתה לא צריכי קרא והכא לשמואל נמי דלית ליה איסור חל על איסור אמרינן חלב ומתה מחד קרא נפקי ולא מייתרי כוליהו אלא חרי. ונראה צעיי דלא גרסינן להאי קסבר שמואל איסור חל על איסור אלא הכי גרסינן חלב ומתה מחד קרא נפקי כו' דכוליהו תלתא גדי מייתרי לדרשה דהוה ליה למיכתב לא תצשל צחלב אמו כל מי שיש לו חלב אם צהמה

כוליהו תלתא גדי לדרשה אחי חד לחלב ומתה לאשמועינן שיהא איסור חל על איסור ואיתרצו להו תרוייהו דהא מין גדי הן והי מייניהו מפקת וחד לשליל וחד למעוטי טמאה ולקמן נמי צשמעתינן אמרינן שאני הכא דרבי רחמנא גדי אלמא איסור חל על איסור לשמואל הכא מגדי נפקא ליה מריצויא והא דפרריך לקמן וסבר שמואל איסור חל על איסור הא קשיא ליה דמדרכי שמואל חלב ומתה אלמא איסור חל על איסור: דם ושליא לא צעיא קרא למעוטיניהו דהא לאו גדי ניניהו ומיהכא תיתי לאיסורא: **ומסו צו.** צאזכל תרומה צטומאת גופו כתיב דהא לעיל מיינה כתיב איש איש מזרע וגו': פרע לוו כו'. אלמא לא אחי איסור טומאת הגוף שהוא צמיתה צידי שמים וחיל לאיסור טומאת תרומה שאסורה ועומדת עליו צאיסור עשה כדמפרש ציצמות צפ' הערל (עג:): מצסעריך תאכלנו הטמא והטהור [דברים טו] דמשמע עמא וטהור אזכלין צקערה אחת צשר פסולי המוקדשין לאחר צדיוון דאין צהן איסור טומאה וכתיב תאכלנו לזה ולא לאחר כלומר צזה התרתי לטהור לאכול עם הטמא ואע"פ שאוכל צשר טמא שמותר לאכול פסולי המוקדשין צין צטומאת הגוף וצין צטומאת עזמן אצל בתרומה לא התרתי לך לאכול צטומאת עזמה ולאו הצא מכלל עשה עשה. אצל אזכל תרומה צטומאת הגוף מפורש צו לא תעשה דכתיב [ויקרא כג] צקדשים לא יאכל וכתיב צתריה וצא השמש וטהר ואחר יאכל וגו' ומוקמינן ליה צתרומה ציצמות (דף עז:): ה"ג **צעלמא סבר שמואל איסור חל על איסור ושאני הכא דגלי רחמנא ומסו צו כי יחללוהו ואצע"א צעלמא קסבר אין איסור חל על איסור ושאני הכא דרבי רחמנא גדי.** ולשון ט) ששמעתי קשיא לי כיון דחד לגופיה הי רצי והי מייתר והא דרשיניהו: הא דרביה. רצי ז' אלעזר שאמר לעיל שמואל משמו וכל היכא דקתני משום פלוני לא שמע מפיו אלא מפי אחרים ז' שאמרו מפיו ושמואל לא ראה את רצי ז' אלעזר מימיו דר' ז' אלעזר צחורצן היה (גיטין דף טז.) מתלמידי רבן יוחנן צן זכאי ושמואל מדורות האחרונים היה צסוף שנותיו דרצי: **שלא הניקה.** לא ילדה מעולם ויש לה חלב כשהיא קרובה לימי לידתה מי דייקנין אמו שהיתה אמו צכזר אז לא: **חד אמר לוקה.** קס"ד דלאכילה קאמר והס' התרו צו משום צשר צחלב: אין איסור חל על איסור. ולא נפיק מקרא דלגופיה וקרא יתירא לית לן לרצוי דאיכא למימר חד לרצוי שליל אחא דחד איסור הוא דאיכא וחד למעוטי שליא אחא דלא ס"ל פירשא הוא וצעי קרא למעוטי דאילו למעוטי דם וטמאה לא אצטריך דכיון דאין איסור חל על איסור מהיכא תיתי לן דליחסרו דצעי למעוטיניהו: **כי פליגי אבשול.** שהרי החלב וכל שאר איסורין לא נאסרו צצשל אלא צשר צחלב הלכך גצי צשול אין כחן אלא איסור צשר צחלב:

ומר

מסורת הש"ס

א) וקדושין כד. וש"נ,
ב) נסכר לקמן קטז,
ג) ונקמן קיד. קטו. ולעיל קא. יצמות לצ. קדושין עז: סנהדרין פא. כריתות יד. יד: כג. מעילה טז,
ד) סנהדרין פג, ה) ז'ל אציעור, ו) ויצמות יג:,
ו) נהא דלא יליף מנשר צחלב ע"י חוס' לעיל קא: ד"ה ת"ל שבת האל,
ח) ז'ל מרבא, ט) צסי"א: ולשון, י) ז'ל אציעור,
ס) צ"מ פה:, ז) ז'ל אס, ט) נשי חוס' וימא ס. ד"ה תרי ומש"ש צלדו,
ז) ע"י שר"א,

תורה אור השלם

1. זאת ערת גדי העזים הליבשה על דקיו ועל חלקת צאצאיה:

בראשית כז טז
2. ושמרת את משמרתי ולא ישאו עקרו חטא ויתרו בו כי יחלקהו אני יי מקדשך: ויקרא כב ט

גזיון הש"ס

נב' שאניו במיתה שנאמר. עי' יצמות דף ז ע"א רש"י ד"ה תרומה טמאה ונגיטין דף גז ע"א ברש"י ד"ה דאכל מיניה וי"ע ועי' לעיל דף קא ע"א חוס' ד"ה צעמא ועי' פ"א משנה ג' דפרה וצ"ש שם: רש"י ד"ה הא דרביה וכו' שאמרו וכו'. עי' צ"צ דף קיד ע"ב ברש"ים ד"ה משום ר"י:

מוסף רש"י

וכל שני כתובין הבאין באחד אין מלמדין. מכלא כתיב אחד ונגמור כולה מיניה (קדושין כד.) מדאזכר כתיבי לחדק ולא ילפא מתכניה שמע מינה דוקא הני קאמר (פסחים סה.).

(א) [מוספתא פ"ח ה"ג], (ב) [נעיל קיג: וס"ז], (ג) מכשירין פ"ו מ"ה, (ד) [קדושין ה: כה. ע"ג],

רבינו גרשום

המבשל חלב בחלב. איבעית אימא מר אמר חדא ומר אמר חדא ולא פליגי כלומר מ"ד לוקה אבישול אבל אאכילה לא לקי. ומ"ד אינו לוקה אאכילה דאין איסור חל על איסור אבל אבישול לקי. מיתבי המבשל במי חלב כו' הפיגול והנותר והא הכא חזינן דאיסור בשר בחלב חל על פיגול ועל נותר: והמחל שמרים של שמן כו' פ"א מחל שבא תחלה כשדורכין הותים לעשות שמן מה שבא תחלה כמים הוא ואין שמן גמור. תאמר בפרה ורחל שלא נאסרה עמו בשחיטה הוראלי ואינו נאסרה עמו בשחיט' עם הגדי לא יאסר עמו בבישול ת"ל בחלב אמו כל שיש לו חלב אסר. בחלב אחותו גדולה מנין כגון פרה. אחותו גדולה שלא נכנסה עמו לידר להעשר כלומר כל מעשר בקר וצאן בקר בפ"ע וצאן בפ"ע. מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחותו הקטנה ברחל שלא נאסרה עמו בשחיטה אחותו גדולה תוכיח שלא נאסרה עמו בשחיטה ואסורה עמו בבשול אף אני אסור אחותו קטנה מה לאחותו קטנה כו' אי הכי אחותו גדולה נמי תיתי מביניא כו' כלומר מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחותו גדולה שלא נאסרה עמו בשחיטה ואסרה עמו בבישול ואם נקשי מה לאחותו קטנה שלא נכנסה עמו לידר להעשר אין אנו יכולין להקשות שהיא נכנסה עמו לידר

ומר אמר חדא כו'.

ומ"ד אין לוקה קאי לאכילה דאם לא המרו בו משום אכילת חלב אלא משום בשר בחלב אינו לוקה דלא

אמי איסור בשר בחלב וחיי

אאיסור חלב: **כמי חלב.**

מע"ג דאקרי וקיימי אמי איסור בשר בחלב וחיי עליוהו והוא הדין נמי אם בשל חלב בחלב אלאמה מרביא דגדי נפקא לן דחיי על כל איסורין: **האי סגא.** נמי סגר בכל איסורין דאיסור חל על איסור ואינהו סברי לה כמ"ד אין איסור חל על איסור ותנאי טובא איפליגו בה: **הרי הן כחלב.** להכשיר את הורעים וחלב נקרא משקה דכתיב (שופטים ד) ותפתח את נאד החלב ותשקהו: **והמוחל.** משקה הזז מן היתים: **הרי הוא כשמן.** ושמן איקרי משקה דכתיב (ישעיה כה) משתה שמנים: **אין לי אלא כחלב אמו.**

כלומר עז: פ"ג. מקרא שני: **כחלב אמו.** דמייתר לרצויי כל חלב בהמה טהורה דהאי תנא לא מנריך ליה לכשמואל כחלב זכר וחלב שחוטה וחלב טמאה מחד קרא דלגופי' נפקי דהא אמו כתיב ולא שחוטה ולא זכר ולא טמאה דהא גדי אוכתיב ובטהורה משתעי כדאמרן [ק"ג]. להוציא את הטמאה ועל כרחיק אמו נמי טהורה דאי אמו טמאה לא הוי איהו טהור הלכך להכי אלא אתא וגדי משמע ליה גדי דווקא ובשר חיה ושאר בהמות מגדי יתירא נפקי לאיסורא דאי סבירא ליה גדי הכל כמשמע אפילו עגל וטלה למה ליה לרצויי חלב פרה ורחל והא אמו כתיב ולקמן (דף קטו.) דמשמע לן יתורא דגדי גדי לר"ע למעוטי חיה ועוף הני מילי למאן דמשמע ליה גדי ואפילו עגל וטלה אחי קרא יתירא למעוטי אצל למאן דמשמע ליה גדי דווקא קראי יתירי לרצויי אתו דאי למעוטי לא אינטריק וחד למעוטי טמאה ולשליל לא אינטריק קרא דממשמעות יליף ליה כדאשכחנא גבי ר"ע לקמן דאמר שליל גדי מעליא: **הא אסיא ליה.** שפיר בק"ו: **מעיקרא דדינא.** מתחלת הדין דקתני מה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בצשול זהו מחלתו של ק"ו ויש להקשות מה לאמו שכן נאסרה לישחט עמו ציום אחד. ולהכי נקט מעיקרא דדינא פירכא משום דפעמים מקשה על סוף הדין כגון דקתני סיפא פרה

ורחל שנאסרו עמו בהרבעה נאסרה עמו בצשול דהא איסורא חל על פרה ורחל כו' זו היא פירכא על סוף הדין: **חלב אחוסו גדולה מנין.** אני שמעתי דהיינו פרה שהיא מין בהמה אצל חלוקה מן הגדי ששני חילוקין חדא דנאסרה עמו בהרבעה וחדא דאין נכנסת עמו לידר להעשר דהא מעשר בקר ואלאן כתיב (ויקרא כו) וכל אלאן כמשמע לא נפקא ליה מיניה שחאסר עמו בצשול הלכך יליף ברישא פרה והדר אחי ליה רחל בהצד השוה דללקמן. בקר אינו נכנס עם האלאן להעשר בפרק בתרא דכבורות (דף עג.) **ומה אמו.** שאינה חלוקה ממנו לענין מעשר דהא מינה היא ואע"פ שכבר ילדה עדיין היא ראויה ליכנס עמו לידר להעשר דגדייה יולדת בתוך שנתה ונכנסת עם בנה לידר להעשר כשעדיין לא נכנסה להעשר כדתיניא דכבורות (דף כ:)

כל הבשר פרק שמיני חולין

קיד.

ביון דע"א אבי"ה לא א"י. תימה אימא איפכא כדאמר בסמוך כיון דאצשול לקי לאכילה נמי לקי: **המבשול במי חלב פטור.** איסורא מיהא איכא דהא כותח מנסיכוי דחלבא עצדי ליה כדאמר בריש אלו עוברין (פסחים דף מז.) ואמרין לעיל (דף ק"א:.) דאסור

לאכול בשר כזותח: **בחלב פרה ורחל מנין.** לא אינטריק ליה אלא לרבות בשאין מינו כגון פרה בחלב גדי או גדי בחלב פרה אצל פרה בחלב עצמה הא דרשינן לעיל (דף ק"ג:) כל מקום שנאמר גדי אפילו פרה ורחל כמשמע וזכנס דחק בקונטרס: **פרה ורחל שנאסרו עמה בהרבעה.** וא"ת חיה ועוף יוכיחו לר' עקיבא או עוף לחודיה לר' יוסי הגלילי דנאסרו בהרבעה עם שאינו מינו כדאמרין בסוף שור שנגח את הפרה (ב"ק דף נה.) ולא נאסרו בצשול וי"ל דעדיפא פריך: **מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה.** תימה לרבנן חיה תוכיח דאין אמות ואם בנו נוהג בחיה: **תלמוד לומר בחלב אמו.** עוד דריש מינה כסמוך היא עצמה בחלבא אע"ג דשמואל דריש ליה למלתייהו לעיל (דף ק"ג:) הכא דריש מנחלב דתרי מינייהו מיייתרי דהוה מצי למכתב כזאמו ואנא ידענא דבחלב אמו קאמר כיון דכחד מינייהו הוה כתיבא בחלב אמו ורבי יוסי הגלילי דממעט עוף שאין לו חלב אם מו"ו דאמו קא דריש: עד

דדינא פירכא מהיכא קא מיייתת לה מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר בפרה שלא נאסרה עמו בשחיטה תלמוד לומר בחלב אמו תניא אידך בחלב אמו אין לי אלא בחלב אמו בחלב אחותו גדולה מנין אמרת ק"ו ומה אמו שנכנסה עמו לידר להעשר נאסרה עמו בבשול אחותו שלא נכנסה עמו לידר להעשר אינו דין שנאסרה עמו בבשול תלמוד לומר בחלב אמו והא למה לי קרא הא אתיא ליה אמר רב אשי משום דאיכא למימר מעיקרא דדינא פירכא מהיכא קא מיייתת לה מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחותו גדולה שלא נאסרה עמו בשחיטה תלמוד לומר בחלב אמו אשכחן אחותו גדולה אחותו קטנה מנין אתיא מביניא מהי תיתי מאמו מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה אחותו גדולה תוכיח מה לאחותו גדולה שלא נכנסה עמו לידר להעשר אמו תוכיח [והזר הדין לא ראי זה כראי זה ולא ראי זה כראי זה הצד השוה שבהן שהוא בשר ואסור לבשל בחלב אף אני אביא אחותו קטנה שהוא בשר ואסור לבשל בחלב אי הכי אחותו גדולה נמי תיתי מביניא אין הכי נמי אלא בחלב אמו למה לי מבעי ליה לכדתניא בחלב אמו אין לי אלא בחלב אמו היא

ורחל שנאסרו עמו בהרבעה אינו דין שנאסרו עמו בצשול זהו סוף הדין ואם היה מקשה ואומר בהמה טמאה תוכיח שנאסרה עמו בהרבעה ולא נאסרה עמו בצשול אף אתה אל תתמה על פרה ורחל כו' זו היא פירכא על סוף הדין: **חלב אחוסו גדולה מנין.** אני שמעתי דהיינו פרה שהיא מין בהמה אצל חלוקה מן הגדי ששני חילוקין חדא דנאסרה עמו בהרבעה וחדא דאין נכנסת עמו לידר להעשר אצל רחל שנכנסת עמו לידר להעשר דהא מעשר בקר ואלאן כתיב (ויקרא כו) וכל אלאן כמשמע לא נפקא ליה מיניה שחאסר עמו בצשול הלכך יליף ברישא פרה והדר אחי ליה רחל בהצד השוה דללקמן. בקר אינו נכנס עם האלאן להעשר בפרק בתרא דכבורות (דף עג.) **ומה אמו.** שאינה חלוקה ממנו לענין מעשר דהא מינה היא ואע"פ שכבר ילדה עדיין היא ראויה ליכנס עמו לידר להעשר דגדייה יולדת בתוך שנתה ונכנסת עם בנה לידר להעשר כשעדיין לא נכנסה להעשר כדתיניא דכבורות (דף כ:)

גדייה שילדה שלם בנות וכל בנותיה ילדו שלם [שלש] כולן נכנסות לידר להעשר ואפ"ה חלקה הכתוב ממנו לאוסרה עמו בצשול: **אחוסו גדולה.** פרה שאינה נכנסת כו': **תלמוד לומר כחלב אמו.** קרא יתירא לרצויי כל חלב וממילא איתרצאי פרה דאשכחן דנחלקה ממנו לענין מעשר תחלק ממנו לצשול: **אחוסו קטנה.** רחל: **מציניא.** מאמו ומאחותו גדולה: **סיסי מאמו.** דמה אמו שלא נאסרה עמו בהרבעה נאסרה עמו בצישול אחותו קטנה שנאסרה עמו בהרבעה אינו דין שנאסרה עמו בצישול: **מה לאמו כו': אי הכי אחוסו גדולה נמי סיסי מציניא.** מאמו ומאחותו קטנה ומחי הדין שהרי אין להשיב עליו והכי דנינן מה אמו שנכנסת עמו לידר נאסרה עמו בצשול אחותו גדולה לא כל שכן וכי פרכת מה לאמו שכן נאסרה עמו בשחיטה תאמר באחותו גדולה אחותו קטנה תוכיח ותו ליכא למיפיק מה לאחותו קטנה שכן לא נכנסה כו' אלאמה מפלגי דינא נפקא לן קך שמעתי וקשיא לי הכי נימא אחותו קטנה תוכיח הא אכתי לא קיימא לן אחותו קטנה לאיסורא. ואני שמעתי דהכי פריך מאי חזית דאחותו גדולה נפקא לן מקרא וקטנה מציניא תיפוק ליה אחותו קטנה מרצויא דקרא וגדולה מציניא וקשיא לי חדא דמסתברא קרא כי רצי לאחותו גדולה לאיסורא

עין משפט ור מצה

קו א ב ג מ"י פ"ט מה'ל מאלכות אסורות הלכה ו 1 סמג לאוין קמא טו"ע י"ד סימן פו סעיף ו [1]:
קו ד מ"י פ"י מהלכות טומאת אוכלין הלכה ד:
קח ה מ"י שס הלכה יג:

אפי

אעזי רש"י

מיישגא"א. נסיוב החלב.

אפי

שיטה מקובצת

א] דהא גדי בטהורה משחתי כדאמרן גדי להוציא את הטמאה:
ב] הלכך להכי אתא וגדי משמע ליה:

מסורת הש"ס

^[א] [כתובות לד. ז"ק ע"א], ^[ב] [קדושין טו:], ^[ג] [לקמן קמ. יומא סז: קדושין טז:], ^[ד] [ויקרא כג:], ^[ה] [זע"ע מוס' פסחים כא: ד"ה ליכתוב], ^[ו] [ושעין מוס' תמורה ד: ד"ה רבא וגו'], ^[ז] [ושעין מוס' כתובות לד. ד"ה אמר קרא ומוס' כ"ק ע"א. ד"ה מה קודש וכו' כתבו מירון נסון], ^[ח] עיין מהר"ם המשך דברי המוס', ^[ט] [נ"ל ק"ו], ^[י] [עמ"ש רש"י קדושין ט: ד"ה רבא אמר וכו' וקרא דמזמן לעיל וכו' אסמכתא בעלמא היא עב"ל],

הגהות הב"ח

^[א] [תוס' ד"ה כל וכו' וי"ל מדרש: (ב) ד"ה מוס' וכו' וי"ל דלא שייך לאסור מל:]

הגהות מהר"י לנדא

^[א] [תור"ה כל שמיעבמי לך וכו' ואי"ת כורס און כסור ליתסר. נכתב על הגליון ע"י פרש"י בחומש פרשת ראה בפרקו לא תאכל כל תועבה ובמורמי שם ועיי' במס' בכורות דף לה ע"א בתד"ה ומי קניט ר"ה:]

הגהות מהר"ב רנשבורג

^[א] [תור"ה מורש וכו' ולגבי מנא לן. י"ב עיין מור דף ל"ה ע"א רש"י בד"ה מן הכנסת וכו' ומוס' שם ד"ה רבא אמר וכו' ודו"ק: [ב] בא"ד ואי"ת ובסמון פריך וכו' כ"ל:]

מעשה שנת. כגון המצבל בשנת ליתסרו באכילה לכל ישראל דהא הוהרמין לתעבו ולהתרחק ממנו ואין תנן במזיד לא יאכל הוא משום קנס אבל אחרים אוכלין בפ"ק (לעיל טו.):
ליספרו. הזרעים והדישה דהא הרחקמין מהם כל הנך דקאמר ליתסרו באכילה ובהנאה קאמר **ליתסרו: הני לא כ"ש**. אבל בצשר בחלב לא אמרינן האי ק"ו דהא כתיב לא תאכל כל שמיעבמי לך ומסתברא דאיסורא דקרא עליה קאמר דהא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה אלא הבא ממנה והחוסס והדש נמי לאו חסימה גופה קאכיל אלא מעשה הבא על ידה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קדש: **כלאי זרעים**. כן עצמן תועבה וליתסרו: **כלאים**. אסירי לגבזה דמניא שור או כשב או עז^[א] פרט לכלאים בגמרא דהשוחט (לעיל לח:): **אזוס ואס בנו**. אינו אלא מחוסר זמן שהיוס אסור ומחר מותר: **שילוח הקן ליספר**.

כגון נטל את האס מעל הצנים וצא לפנינו ומייבטוהו לשלח דמתנן לקמן (דף קמא). משלח ואינו לוקה תאסר לאכילה עולמית דהא נעצדה זה עצירה: **לא אמרה טורה שלח לתקלה**. דהשוחט (לעיל לח:): **אזוס ואס בנו**. לא תקח האס והדר שלח תשלח דאס לקחת אותה חוזר ושלחה ואס היתה אסורה לא היה אומר לך שלמנה ויכשלו זה בני אדם והי"ה דמני' למימר נמי בכל הני מה שנת דחמיירא כו' ומיניה מידי דמשכח פירוקא מגופייה לא יליף מאחרניי לישא אחרניא שילוח הקן ליתסר כל שילוח הקן ליתסר האס לעולם ואפילו שלחה דהא כל שמיעבמי לך הרי הוא לך לעולם בצל תאכל והרי אסרתיה לך באותה שעה וזה נראה לי עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל דבר שנעצדה צו עצירה ומתחלה הוא מותר אסור דאס כן המורש צבור וחמור והמרביע כלאים והחוסס יאסרו בההמות ואין לא פרכיין מניייהו מידי אלא מן היוצא מהן: **שהוא כזה**. שאסור באכילה כזה: כעורה

פי' מעון וכמות ונתוק וברות אבל אתה מקריב קדשים שנעצדה בהן עצירה ואי"ת הזרעים והדישה ליתסרו דמקרא דאלה על כרחך לך מיתסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שנת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שמיעבמי לך הזרעים והדישה דלא תחסוס אסור משום בהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג צבור וחמור ^[ב] ואי"ת ובסמון בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה צבהמה כתיב ולא בעופות ועוף מבהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל צבהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:): מן הבהמה להוציא הרובע והנרע מכלל דשאר קדשים שנעצדה בהן עצירה לא אסירי מכל שמיעבמי ובי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שמיעבמי מ"מ גילף חורש צבור וחמור וחוסס פי פרה בק"י מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעצד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שנת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרים בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שמיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה וכן חוסס לאו חסימה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שנת אין ניכר שנעשה בשנת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פן** תקדש **פן** תוקד **אש**. ואי"ת והא אינטריך לאשמעינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בכלאי זרעים באבי"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בהוסף מאחים אבל לא הוסף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שמעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרי באכילה דאיתקוש לצבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברא הוא בלא הוסף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מדאסר רחמנא בכלאים לגבוה מבכל דלהדיוט שרי**. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמנין למיסר של הדיוט מכל שמעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שמעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמון אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת בנו לעשה: **לא אמרה תורה שאל תתקאה**. תימה דשרינן הכא מהא סברא בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^[א] דכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שמעבמי לך דהכא דלא כתיב בהדיא אשלוח הקן ומהך סברא איכא לאוקומי במילי אחרניי:

שאין ת"ע מבושש. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף ע"א.) מינה כלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':

כל הבשר פרק שמיני חולין

קטו.

תורה אור השלם

1. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחללי'ה מות יומת כי כל זעזעה בה מלאכה וְהָרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרֵב עֲמִיּוֹ:

שמות לא יד 2. לא תזרע ברמק בלאים פן תקדש המלאה תזרע אשר תזרע ותבואת הקרם:

דברים כב ט 3. את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע בלאים שוךך לא תזרע בלאים ובגד בלאים שעטנו לא יעלה עליו: ויקרא יט יט

4. אל תאכלו ממנו קא וְהָשַׁל מִבֶּשֶׁל בָּמִיּוֹת כִּי אִם צִלִּי אֵשׁ אֲשֶׁרֻשׁוּ עַל כָּרְעִיו וְעַל קִרְבּוֹ:

שמות יב ט

שיטה מקובצת

אל כלאי זרעים ליתסרו. י"ב ע"י תוס' בכורות דף נד ע"א:

רבינו גרשום

מדאסר רחמנא כלאים לגבוה. ודיכן אסר רחמנא שור או כשב פרט לכלאים: מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה. דכתיב מיום השמיני והלאה:

אלתחת וצוצחים בפ"צ (דף כד.) דפליגי תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באכזבו ונתן דאיכא דמוקי אכזב אשלפניו אולקח ולא אנמינה של אחריו ואיכא דמוקי לה אנמינה של אחריו ולא אלקימה דלפניו ואיכא דמוקי לה אחרוייהו היינו טעמא דפשטיה דקרא משמע טפי אלקימה דלקמיה ואשכחן בדוכתא אחרניא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באכזבך דהוי אכזב אנמינה והשתא פליגי דחד מוקי אלקימה כמשמעומיה דקרא וחד מוקי לה אנמינה דיליף סמוס מן המפורש ולא בעי נמי לאוקומי אלקימה דלא שייך לקימה אאכזב אלא בדעבד אחזן לשפת המזרק והך דמוקי אחרוייהו אלקימה משום משמעומא ואנמינה דיליף נמי מן המפורש (י) וזריך עיון כל היכא דאמר מקרא נדרש לפניו ולאחריו אס נוכל ליישב שלא יקשה למה ידרשנו לפניו ולאחריו יותר מאותם שאין להם הכרע: (לעיל) **כל שתיעבתי לך הרי הוא בבשר תאכל**. ואי"ת היאך אנו אוכלין אילים אפילו סירכין עוצד כוכבים מ"ש מבשר בחלב וי"ל מדאסר רחמנא מעון וכמות לגבזה מכלל דלהדיוט שרי ואיזו"ת כורס אחזן ככור ליתסר אפילו זרמו עוצד כוכבים וי"ל ^(א) דשרי רחמנא קדשים שהוממו כלכי ואיל אי"כ אינו דבר מתועב^ב:

היא קדש ואין מעשיה קדש. ואי"ת ואימא לנשערי בהנאה אבל באכילה אסירי כדפריך בסמון גבי זרעים וי"ל דהיתר הנאה נפקא לן מלכס כדאמר במרובה (ב"ק דף ע"א.) ובאלו נערות (כתובות לה.) אפילו לרבי

יוחנן הסנדלר דאוסר במצבל בשנת וקא"ת תימה לרבי יוחנן למה ליה למימר מקדש דמעשה שנת אסירי תיפוק ליה מכל שמיעבמי והיתר הנאה מלכס^א: **חןרש** בשור וחמור וחוסם פי פרה ודש בה לייתסרו. פי' השור והחמור ויש ספרים דגרסי השמא לגבזה שרי להדיוט מבצעי א^א ולגבזה מנא לן דשרי דכתיב (ויקרא כג) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה מכל אלה אי אתה מקריב מיתסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שנת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שמיעבמי לך הזרעים והדישה דלא תחסוס אסור משום בהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג צבור וחמור ^[ב] ואי"ת ובסמון בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה צבהמה כתיב ולא בעופות ועוף מבהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל צבהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:): מן הבהמה להוציא הרובע והנרע מכלל דשאר קדשים שנעצדה בהן עצירה לא אסירי מכל שמיעבמי ובי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שמיעבמי מ"מ גילף חורש צבור וחמור וחוסס פי פרה בק"י מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעצד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שנת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרים בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שמיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה עצמה וכן חוסס לאו חסימה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שנת אין ניכר שנעשה בשנת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פן** תקדש **פן** תוקד **אש**. ואי"ת והא אינטריך לאשמעינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בכלאי זרעים באבי"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בהוסף מאחים אבל לא הוסף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שמעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרי באכילה דאיתקוש לצבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברא הוא בלא הוסף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מדאסר רחמנא בכלאים לגבוה מבכל דלהדיוט שרי**. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמנין למיסר של הדיוט מכל שמעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שמעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמון אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת בנו לעשה: **לא אמרה תורה שאל תתקאה**. תימה דשרינן הכא מהא סברא בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^[א] דכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שמעבמי לך דהכא דלא כתיב בהדיא אשלוח הקן ומהך סברא איכא לאוקומי במילי אחרניי:

שאין ת"ע מבושש. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף ע"א.) מינה כלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':

צשני